

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร.กระมล ทองธรรมชาติ ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๕/๒๕๕๖

วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ส่งคำโต้แย้งของจำเลย (บริษัท ลีลาวิวโลหะกิจ จำกัด กับพวก) ในคดีหมายเลขแดงที่ กค. ๒๒๕/๒๕๕๓ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๐ วรรคสาม หรือไม่

คำโต้แย้งของจำเลยตามคำร้องมีข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย สรุปได้ดังนี้

ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) โดยนายปรีชา โตประเสริฐ ผู้รับมอบอำนาจเป็นโจทก์ฟ้อง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ไทยมัยอิมพอร์ต โดยนายวีระพันธุ์ ลีลาประชากุล ในฐานะหุ้นส่วนผู้จัดการและ ในฐานะส่วนตัว ที่ ๑ กับพวก รวม ๑๑ คน เป็นจำเลยต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง เป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ กค. ๓๑/๒๕๕๓ ในข้อหาหรือฐานความผิด หนี้ตรีศตรีชิต กู้เบิกเงินเกินบัญชี ค่าประกัน โดยโจทก์ฟ้องให้จำเลยที่ ๑ ในฐานะลูกหนี้ชั้นต้น และจำเลยที่ ๒ - ๑๑ ในฐานะผู้ค้ำประกัน ร่วมกันชำระหนี้แก่โจทก์เป็นเงิน ๑๖,๐๖๓,๔๕๘.๒๑ บาท ศาลมีคำสั่งรับคำฟ้อง เฉพาะหนี้ตรีศตรีชิต ส่วนหนี้กู้เบิกเงินเกินบัญชีไม่อยู่ในอำนาจศาล จึงไม่รับ

ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ และศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง มีคำสั่งจำหน่ายคดีชั่วคราว เฉพาะจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ โดยยังคงดำเนินคดีกับจำเลยที่เหลือต่อไป ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔)

ต่อมาโจทก์ได้ขอถอนฟ้องจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๙ จำเลยที่ ๑๐ และจำเลยที่ ๑๑ เนื่องจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดจำเลยดังกล่าว และโจทก์ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ของจำเลยต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แล้ว ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องและมีคำสั่งจำหน่ายคดีเฉพาะในส่วนของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๘ จำเลยที่ ๙ จำเลยที่ ๑๐ และจำเลยที่ ๑๑ ออกเสียจากสารบบความแล้ว

จำเลยที่ ๒, ๓, ๖ และ ๗ จึงยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๕ อ้างว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ ในฐานะลูกหนี้ และฟ้องจำเลยที่ ๒ ถึงจำเลยที่ ๑๑ ในฐานะผู้ค้ำประกันให้ร่วมรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วม ต่อมาศาลล้มละลายกลางได้มีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ และศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งจำหน่ายคดีชั่วคราวเฉพาะจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ โดยยังคงดำเนินคดีกับจำเลยที่เหลือต่อไป ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ที่บัญญัติให้ศาลงดการพิจารณาเฉพาะลูกหนี้ที่ศาลล้มละลายมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ ไม่รวมถึงคู่ความร่วมมือของลูกหนี้ดังกล่าวด้วย ผู้ร้องเห็นว่าบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ซึ่งมีความหมายว่า ลูกหนี้และผู้ค้ำประกันในมูลหนี้และคดีเดียวกันย่อมต้องได้รับการปฏิบัติอย่างเสมอกันในกฎหมายและต้องได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน และบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ยังขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคสาม เพราะการบัญญัติให้งดการพิจารณาคดีเฉพาะลูกหนี้ผู้ถูกฟื้นฟูกิจการโดยไม่บัญญัติให้งดการพิจารณาคดีคู่ความร่วมมือในคดีเดียวกันอันเกิดจากมูลหนี้เดียวกัน ถือได้ว่าเป็นการเลือกปฏิบัติในเรื่อง “สถานะของบุคคล” และขอให้ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง สั่งคำโต้แย้งของจำเลยเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาวินิจฉัยต่อไป

ศาลรัฐธรรมนูญในคราวประชุมเมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๕ มีมติให้รับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญฯ ข้อ ๑๐ และรับไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ เพราะมาตรา ๕๐/๑๒ (๔) เป็นบทบัญญัติที่ศาลใช้บังคับกับคดีนี้แล้ว และจำเลยโต้แย้งว่าบทบัญญัติดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

คำวินิจฉัย

พิจารณาแล้ว คำโต้แย้งของผู้ค้ำประกันว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม ตามคำร้องนี้เป็นประเด็นเดียวกันกับคำโต้แย้งของผู้ค้ำประกันในกรณีศาลรัฐธรรมนูญได้เคยรับพิจารณาและได้มีคำวินิจฉัยแล้ว คือ คำวินิจฉัยที่ ๓๔/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๖ ว่าพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม จึงไม่ต้องวินิจฉัยกรณีนี้ซ้ำอีก

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

ศาสตราจารย์ ดร.กระมล ทองธรรมชาติ

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยของ นายจิระ บุญจนสุนทร ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๕/๒๕๕๖

วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ส่งคำโต้แย้งของจำเลย (บริษัท ลีลาวิศวะโหลหะกิจ จำกัด กับพวก) ในคดีหมายเลขแดงที่ กค. ๒๒๕/๒๕๕๓ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ (กรณีอ้างว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๐ วรรคสาม)

กรณีสืบเนื่องจากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ยื่นฟ้องห้างหุ้นส่วนจำกัด ไทยมัยอิมพอร์ต โดยนายวีระพันธุ์ ลีลาประชากุล ในฐานะหุ้นส่วนผู้จัดการและในฐานะส่วนตัว ที่ ๑ กับพวก รวม ๑๑ คน เป็นจำเลย ต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง เมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ตามคดีแพ่งหมายเลขดำที่ กค. ๗๑/๒๕๕๓ ในมูลหนี้ทรัสต์รีซีท กู้เบิกเงินเกินบัญชีและค้ำประกันให้ร่วมกันชำระหนี้แก่โจทก์เป็นเงิน ๑๖,๐๖๓,๔๕๘.๒๑ บาท ศาลมีคำสั่งรับคำฟ้องเฉพาะหนี้ทรัสต์รีซีท ส่วนหนี้กู้เบิกเงินเกินบัญชีไม่อยู่ในอำนาจของศาล จึงไม่รับ

จำเลยที่ ๑ (ห้างหุ้นส่วนจำกัด ไทยมัยอิมพอร์ต) จำเลยที่ ๒ (บริษัท ลีลาวิศวะโหลหะกิจ จำกัด) จำเลยที่ ๓ (บริษัท สยามอินเตอร์เมทล จำกัด) จำเลยที่ ๔ (บริษัท อุตสาหกรรมไฮเพ็ชอุปรณ์ จำกัด) จำเลยที่ ๖ (ห้างหุ้นส่วนจำกัด อุตสาหกรรมสายพานไทย) จำเลยที่ ๗ (ห้างหุ้นส่วนจำกัด ประชาแมชชีนเนอรี่) จำเลยที่ ๘ (นายวีระพล ลีลาประชากุล) จำเลยที่ ๑๑ (นายวีระพันธุ์ ลีลาประชากุล) ยื่นคำให้การเมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๓ ปฏิเสธคำฟ้องของโจทก์

ทนายจำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๔ จำเลยที่ ๖ จำเลยที่ ๗ จำเลยที่ ๘ และจำเลยที่ ๑๑ ยื่นคำแถลงต่อศาลลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ความว่า จำเลยที่ ๔ ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการของตนเองต่อศาลล้มละลายกลาง เป็นคดีดำที่ ลพ. ๔๐๓/๒๕๕๓ ศาลล้มละลายกลางรับคำร้องนัดไต่สวน และมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการจำเลยที่ ๔ แล้วเมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๓ และนอกจากนั้น จำเลยที่ ๕ ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการไปแล้วเมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ เป็นคดีดำที่ ฟ. ๕/๒๕๕๒ แดงที่ ฟ. ๑๑/๒๕๕๒ ปัจจุบันศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งเห็นชอบด้วยกับแผนฟื้นฟูกิจการของบริษัทจำเลยที่ ๕ แล้ว การมีคำสั่งฟื้นฟูกิจการจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ ของศาล

ล้มละลายกลางดังก้าว เป็นกรณีที่ต้องงดการพิจารณาคดีนี้ไว้ก่อน ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) โดยที่มูลหนี้ที่โจทก์ฟ้องจำเลยทุกคนให้รับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วม ดังนั้น การจะงดพิจารณาหรือจำหน่ายคดีชั่วคราว จึงมีผลถึงจำเลยอื่นด้วย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ (๒)

ศาลออกนั่งพิจารณา ในวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ สอบถามทนายโจทก์แล้ว ทนายโจทก์ไม่คัดค้าน จึงให้งดการพิจารณาคดีจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) และให้มีผลถึงจำเลยอื่นๆ ด้วย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ (๒) และให้จำหน่ายคดีนี้ชั่วคราว

ต่อมาศาลออกนั่งพิจารณา ในวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ พิจารณาการร้องขอให้งดการพิจารณาคดีจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ โดยให้มีผลถึงจำเลยอื่นๆ ด้วย ศาลเห็นว่าการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ ตามพระราชบัญญัติล้มละลายฯ ที่แก้ไขใหม่มีผลเฉพาะตัวลูกหนี้เท่านั้น จึงให้ยกเลิกคำสั่งงดการพิจารณาคดีสำหรับจำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๓ และจำเลยที่ ๖ ถึงจำเลยที่ ๑๑ และให้ยกคดีสำหรับจำเลยดังกล่าว ขึ้นพิจารณาใหม่ โดยให้คงคำสั่งงดการพิจารณาคดีและจำหน่ายคดีชั่วคราวเฉพาะจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ ไว้ตามเดิม

ศาลอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องจำเลยที่ ๘ และถึงจำเลยที่ ๑๐

ทนายจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๓ จำเลยที่ ๖ จำเลยที่ ๗ และจำเลยที่ ๕ ยื่นคำร้องต่อศาลลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๕ ขอให้ส่งศาลรัฐธรรมนูญตีความว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ ในฐานะลูกหนี้และฟ้องจำเลยที่ ๒ ถึงจำเลยที่ ๑๑ ในฐานะผู้ค้ำประกันให้ร่วมรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วม ต่อมาศาลล้มละลายกลางได้มีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ และศาลนี้มีคำสั่งจำหน่ายคดีชั่วคราวเฉพาะจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ โดยยังคงดำเนินคดีกับจำเลยที่เหลือต่อไป ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๔) ที่บัญญัติให้ศาลงดการพิจารณาเฉพาะลูกหนี้ที่ศาลล้มละลายมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการไม่รวมถึงคู่ความร่วมมือของลูกหนี้ดังกล่าวด้วย ผู้ร้องเห็นว่าบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ซึ่งมีความหมายว่าลูกหนี้และผู้ค้ำประกันในมูลหนี้และคดีเดียวกันย่อมต้องได้รับการปฏิบัติอย่างเสมอกันในกฎหมายและต้องได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน และบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๔) ดังกล่าวยังขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๐ วรรคสาม เพราะการบัญญัติให้งดการพิจารณาคดีเฉพาะลูกหนี้ผู้ถูกฟื้นฟูกิจการโดยไม่บัญญัติให้งดการพิจารณาคดีคู่ความร่วมมือในคดีเดียวกันอันเกิดจากมูลหนี้เดียวกันถือได้ว่าเป็นการเลือกปฏิบัติในเรื่อง “สถานะของบุคคล”

ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่า ต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ประกอบกับศาลเองก็ตรวจไม่พบคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๔) ดังกล่าวนี้อันกรณีจึงต้องด้วยมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามบทบัญญัติมาตรา ๒๖๔ ดังกล่าวศาลไม่อาจใช้ดุลพินิจเป็นอย่างอื่นนอกจากส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย จึงให้รอการพิจารณาพิพากษาคดีนี้โดยให้จำหน่ายคดีเสียชั่วคราวและให้ส่งไปยังสำนักงานศาลยุติธรรมเพื่อจะได้ดำเนินการส่งตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัยต่อไป ซึ่งสำนักงานศาลยุติธรรมได้ส่งความเห็นดังกล่าวตามทางการเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญได้พิจารณาวินิจฉัย

บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

รัฐธรรมนูญ

“มาตรา ๓๐ บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อจำกัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้ เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

“มาตรา ๒๖๔ ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือ คู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย

ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้ใช้ได้โดยคดีทั้งปวง แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงคำพิพากษาของศาลอันถึงที่สุดแล้ว”

พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓

“มาตรา ๕๐/๑๒ ภายใต้บังคับมาตรา ๕๐/๑๓ และมาตรา ๕๐/๑๔ นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งรับคำร้องขอไว้เพื่อพิจารณาจนถึงวันครบกำหนดระยะเวลาดำเนินการตามแผนหรือวันที่ดำเนินการ

เป็นผลสำเร็จตามแผนหรือวันที่ศาลมีคำสั่งยกคำร้องขอหรือจำหน่ายคดีหรือยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการหรือยกเลิกการฟื้นฟูกิจการหรือพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดตามความในหมวดนี้

(๑)

(๔) ห้ามมิให้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้หรือเสนอข้อพิพาทที่ลูกหนี้ อาจต้องรับผิดชอบหรือได้รับความเสียหายให้อนุญาตตุลาการชี้ขาด ถ้ามูลแห่งหนี้เกิดขึ้นก่อนวันที่ศาล มีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน และห้ามมิให้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีล้มละลาย ในกรณีที่มีการฟ้องคดีหรือเสนอข้อ พิพาทให้อนุญาตตุลาการชี้ขาดไว้ก่อนแล้วให้งดการพิจารณาไว้ เว้นแต่ศาลที่รับคำร้องขอจะมีคำสั่ง เป็นอย่างอื่น”

พิเคราะห์แล้วเห็นว่ากรณีที่โจทก์ฟ้องขอให้ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง บังคับให้ฝ่ายจำเลยร่วมกันชำระหนี้แก่โจทก์ เป็นการฟ้องโดยอาศัยมูลหนี้ตามสัญญาทรัพย์สิน กู้เบิกเงิน เกินบัญชี สัญญาค้ำประกัน ซึ่งต้องบังคับคดีไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ประกอบด้วย ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งข้อร้องขอของฝ่ายจำเลยทั้งห้าที่อ้างว่าพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๓๐ วรรคสาม เห็นว่าบทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๔) ดังกล่าวไม่มีส่วน เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางจะใช้ บังคับคดีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง แต่อย่างใด

อาศัยเหตุดังได้พิจารณาма จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้องของจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๓ จำเลยที่ ๖ จำเลยที่ ๗ และจำเลยที่ ๕ เสีย

นายจิระ บุญพจนสุนทร

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ